

třeboval místnosti z důvodu svého pensionování a přesídlení do L., — je tím plně odůvodněn právní závěr, že žalobkyně nemá více práva k výpovědi, než její předchůdce ve vlastnictví sporného domu a že zejména nemůže takové právo opíratí o svou vlastní potřebu. Právě proto, že žalobkyně vstoupila do nájemního poměru mezi M-em a žalovaným, nepřichází v počet předpis § 1120 obč. zák. a nesejde ani na tom, zda žalobkyně byla svým smluvníkem M-em zvláště na to upozorněna, že se právo předčasné výpovědi vztahuje jen na onen případ. Nevadí ani, že po ujednání smlouvy, kterou M. prodal dům žalobkyni, a po odevzdání domu nemohl již nastati uvedený případ potřeby M-ovy, neboť i podle původní nájemní smlouvy mezi M-em a žalovaným byla nájemní smlouva na dobu pěti let zásadně nevypověditelná, vyjímajíc jen onen případ, o němž však, jak zjištěno, strany předpokládaly, že sotva nastane.

Čís. 10710.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

Náklady trestního řízení lze dobývatí jen proti tomu vydateli a vlastníku periodického časopisu, jenž jím byl v době spáchání trestného činu, proti jeho nástupci jen, prokázal-li vymáhající věřitel, způsobem stanoveným v § 9 ex. ř., že na nástupce přešel závazek tehdejšího vydavatele a vlastníka časopisu.

(Rozh. ze dne 18. dubna 1931, R II 19/31).

V tiskovém trestním řízení byly přisouzeny vymáhajícím věřitelům útraty. Návrhu vymáhajících věřitelů, by jim byla k vydobytí těchto útrat povolena exekuce proti nynějšímu majiteli a vydavateli časopisu, jenž v době spáchání trestného činu jím ještě nebyl, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Podle § 21 a 23 zákona čís. 124/1924 mohou náklady trestního řízení býti dobývány na vydavateli a vlastníku periodického tiskopisu, což jest vymeziti tak, že se toto ustanovení týká jen onoho majitele a vydavatele, jenž byl vlastníkem a vydavatelem v době, kdy trestný čin byl spáchán. Podle trestního rozsudku stalo se tak dne 25. února 1928 a plyne z potvrzení policejního ředitelství, že rekurent je majitelem a vydavatelem teprve od 11. září 1930. Neměla proto proti rekurentu býti exekuce povolena, poněvadž vymáhající věřitelé neprokázali způsobem stanoveným v § 9 ex. ř., že závazek tehdejšího majitele a vydavatele přešel na rekurenta.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení je správné i ve výroku i v důvodech. Důvody ty jsou v plné shodě s rozh. č. 7419 sb. n. s., v němž je právní otázka, o níž tu jde, výslovně řešena a rozhodnutí o ní obšírně odůvodněno. V něm

jsou v podstatě vyvráceny také již výklady, kterými dovolací stěžovatel doličuje nesprávnost právního názoru rekursního soudu. Marně se dovolací stížnost snaží opačný právní názor opřít o § 25 zákona ze dne 30. května 1924 čís. 124 sb. z. a n., neboť, stanově jako následek tam blíže určeného odsouzení zodpovědného redaktora, že ministerstvo může odejmouti jisté sazební a dopravní výhody periodickému tiskopisu, neprohlašuje tím zákon ještě tento tiskopis — jak dovolací stížnost míní — za nositele závazků z tiskového rozsudku, nýbrž praví tím jen, že ona újma stíhá každého, kdo pro tiskopis chce použití dopravy poštou neb železnicí, obdobně, jako stíhá kohokoli povinnost nerozšiřovati tiskopis proti řádné záповědi podle § 24 tisk. zák. Spíše lze právě z toho, že zákon v § 25 nejmenuje osoby, které stíhá újma tam stanovená, a v jiných ustanoveních, zejména i v § 21 je výslovně jmenuje, usuzovati, že chtěl mezi jednotlivými případy rozeznávati a pro každý z nich zvlášť stanoviti, kdo je v tom neb onom případě zodpovědný a koho stíhá újma, kterou zákon hrozí, takže z okruhu osob, naznačeného v § 25 plyne nic pro úsudek o okruhu osob míněných v § 21 téhož zákona. Zamítl tudíž rekursní soud exekuční žádost právem.

Čís. 10711.

Jde o žalobu podle § 35 ex. ř., stalo-li se prohlášení o započtení teprve po vzniku exekučního titulu, třebaže se započítatelné pohledávky střetly již před tím.

Jde o žalobu podle § 36 čís. 1 ex. ř., popírá-li dlužník, že nastala předpokládaná právní posloupnost; nezáleží na tom, z kterého právního důvodu napadá tuto posloupnost.

(Rozh. ze dne 18. dubna 1931, R II 79/31).

Firma L. podala na Dr. S. žalobu o zjištění, že pohledávka Dr. Rudolfa S-a z rozsudku krajského soudu v K. vymáhaná proti firmě L. v L. exekučně u okresního soudu v L. ve výši 1333 Kč 10 h zanikla započtením vzájemných pohledávek firmy L. za firmou Z. z důvodu pohledávek za dodané motory ve výši nejméně 36.500 Kč a z důvodu útrat soudních, že se postup vymáhané pohledávky Dr. Rudolfa S-a 1333 Kč 10 h s přísl. pro řízení exekuční u okresního soudu v L. uznává za neplatný, exekuce vedená Dr. S-em pro 1333 Kč 10 h s přísl. proti firmě L. u okresního soudu v L. prohlašuje se za nepřípustnou. Žaloba byla zadána na okresním soude v L., jenž uznal podle žaloby. V odvolání uplatňoval žalovaný kromě jiného zmatek podle § 477 čís. 3 c. ř. s., ježž opodstatňoval tím, že napadený rozsudek byl vydán soudcem, jenž se nemohl státi příslušným pro projednávanou právní rozepři ani výslovným ujednáním stran, poněvadž podle obsahu žaloby a její žádosti jde o námitky podle §§ 35 a 36 čís. 1 ex. ř. a poněvadž není sporu mezi stranami o tom, že exekuce, o niž tu jde, byla povolena krajským soudem v L., že tudíž po rozumu § 35 a 36 ex. ř. jest k projedná-